

РОЗДІЛ 1

— *Ти спадкоємиця земель і морів, небес і всіх царств. Королева, а не король. Ти Предвічна Життя*, — прохрипів Ніктос — Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Його уста — ті, що шепотіли мені у шкіру палкі слова, а також озвучували холодні, жорстокі істини, — тепер були розтулені. Великі сріблясті очі, в яких нуртували потоки ясного еферу, сутності богів, уп'ялися у мої. Холодні обриси його високих, широких вилиць, прямого, мов клинок, носа й точеного підборіддя пом'якшилися від своєрідного благоговіння й зачудування.

Він опустився на одне коліно, розпластавши ліву долоню на підлозі тронної зали та приклавши праву долоню до грудей. На його золотаво-бронзові щоки впало хвилясте рудувато-каштанове волосся.

Ніктос кланявся — мені.

Я сахнулася від нього.

— Що ти робиш?

— Предвічний Життя — наймогутніша істота в усіх царствах, сильніша за всіх інших Предвічних і богів, —

пояснив сер Голланд. Щоправда, він уже не був тим, кого я колись знала як лицаря королівської варти Лазанії, чи простим смертним. Він був одним з Ар — одним зі справжніх, хай їм грець, *Доль*, ані богом, ані смертним. Здатні бачити минуле, теперішнє та майбутнє для всіх, Ари не підпорядковуються жодному Двору Предвічних.

Долі жахають не менше за Предвічних, а я навіть не уявляла, скільки разів ударила його ногою.

— Серо, він виказує тобі належну повагу, — додав Голланд, поки я й далі витріщалася на Ніктоса.

— Але ж я не Предвічна Життя, — висловила я очевидне.

— Ти несеш у собі єдині істинні жаринки життя, — промовив Ніктос. Від цього глибокого тихого голосу по моїй шкірі пробігли міради мурашок. — Ти *справді* Предвічна Життя за всіма ознаками.

— Він каже правду. — Богиня Пенеллафі підійшла ближче та стала під відкритою стелею. Зоряне небо омивало її теплу, злегка смагляву шкіру лагідним сяйвом. — Заперечувати це — надмірна розкіш для нас.

— Але ж я лише смертна... — У моїх легенях неначе з'явилася купа крихітних дрічок. Тим часом Ніктос *досі* мені кланявся. — Можеш, будь ласка, підвестися чи сісти? Тільки на колінах не стій. Це мене реально збиває з пантелику.

Ніктос схилив голову набік, і йому на щоку впало кілька пасом волосся.

— Ти *істинна* Предвічна Життя, достоту як колись мій батько. Як уже сказав Голланд, це — вияв поваги.

— Але ж я не зас... — Я урвала саму себе. Моє серце важко билосся, а груди мені стиснуло. Ефер у його очах застиг. — Можна просто обійтися без цього? Будь ласка.

Предвічний хутко підвівся. Струмені сутності в його очах так яскраво спалахнули, що на них стало ледь не боляче дивитися. Він був набагато вищий за мене, а його погляд неначе знімав цілі шари із самого мого єства, помічаючи... *вловлюючи* мої почуття.

Я застигла. Шкіра стала гарячою й колючою.

— Не варто читати мої емоції.

Ніктос вигнув темну брову.

— Не треба такого звинувачувального тону.

— А твоя відповідь не була заявою про невинуватість, — відказала я. Пенеллафі вирячила очі.

— Ні, — його голос стихився, та все одно чомусь гучно відлунув у мені. — Не була.

— То не роби цього, — різко попрохала я. — Це неввічливо.

Ніктос відкрив рота — либонь, надумав зауважити, що не мені говорити про неввічливу поведінку.

— Серафено, ти ніколи не була лише смертною, — обережно (як уже бувало десятки разів, коли мене починало нести) втрутився Голланд. — Ти — це шанс на майбутнє для всіх.

Він уже казав щось подібне під час навчання, та тепер це набуло абсолютно інакшого значення.

— Але ж я не завершила Вибракування, та й ви просто казали, що я... — Я заплющила очі й не договорила.

Усі присутні знали, що було сказано.

«Вдихни». Коли в мене почнеться Вознесіння, мої смертні тіло й розум будуть не в змозі витримати силу жаринок. Мій єдиний шанс на виживання не був навіть надією. «Затримайся». Тому що для нього була необхідна кров Предвічного, якому належала одна із жаринок життя, — а також звичайна сила волі, наснажена *любов'ю*.

Любов'ю Предвічного, якого я все життя планувала вбити. Байдуже, що я вважала, ніби це — єдиний спосіб урятувати моє королівство.

Від іронії цієї ситуації захотілося розсміятися. От тільки мені судилося померти. Ймовірно, менш ніж за п'ять місяців, раніше, ніж мені виповниться двадцять один, — і тоді я заберу з собою останні справжні жаринки життя. Царству смертних дістанеться найперше й найбільше. Урешті Гниль пошириться за межами Земель Тіней і розійдеться по всьому Ллізіуму.

Я протяжно, повільно видихнула, як багато років тому навчав мене робити сер Голланд, коли все стає надто важким, надмірним і його тягар витискає з мене повітря. Швидка смерть не була для мене новиною. Я завжди знала. Знала, що помру, виконуючи своє призначення, — байдуже, невдало чи успішно.

Тільки тепер це відчувалось інакше.

Я нарешті звідала, як воно — бути не просто засобом досягнення певної мети, зброєю, якою скористаються, а тоді знехтують. Скуштувала справжності. Нарешті відчула себе повністю сформованою особистістю, а не просякнутою кров'ю примарою. Не брехухою й чудовиськом, яке може вбивати без великих мук совісті.

Але такою я й була глибоко на споді, і Ніктос тепер також це знав. Уже неможливо було приховувати цю істину — та й узагалі будь-яку істину.

У мене запалали легені, а перед очима затанцювали крихітні спалахи світла. Дихальні вправи не допомогли. Руки охопив дроз, а в грудях завирувала паніка. Повітря не...

Моєї щоки торкнулися кінчики чийось пальців. *Теплі.* Я мимоволі розплющила очі й зосередила погляд на рисах, витворених так чудово, що я з першого погляду мала би здогадатися: це більше ніж бог. Його дотик заскочив мене зненацька — не лише тому, що був теплим, а не дивовижно холодним, як раніше, перш ніж він спожив мою кров, а й тому, що я досі не звикла до *дотиків*. Я не була певна, що колись звикну до них, адже раніше всі дуже рідко дозволяли своїй шкірі торкатися моєї.

Проте він мене торкався. Стільки всього сталося, а Ніктос торкався мене.

— У тебе все гаразд? — запитав він тихим голосом.

Мій язик був важким і нікчемним — щоправда, не через те, чому мені стиснулися груди, а через його стурбованість. Вона була мені не потрібна. Принаймні тепер. Це було неправильно з безлічі різних причин.

Ніктос підступив ближче й опустив голову так, що його губи опинилися за якихось кілька дюймів від моїх. Коли він зігнув пальці в мене на карку, дотик його руки викликав дроз. Його великий палець обережно натиснув на те місце, де несамовито бився мій пульс. Ніктос схилив мою голову набік, неначе готуючи наші уста до поцілунку, як це було в його кабінеті до зустрічі з Голландом і Пенеллафі. От тільки це вже не повториться. Він сам мені так казав.

— Дихай, — шепнув Ніктос.

Він неначе наказав самому повітрю ввійти в моє тіло, і воно було присмачене його запахом: цитрусові та свіже повітря. Зникли спалахи світла, і мої легені розширилися у вдиху. Руки продовжували труситись, а великий палець Ніктоса ковзнув по моєму пульсу, який тепер шаленів із зовсім інших причин. Ніктос стояв так близько до мене, що я не могла зупинити потік спогадів: як його уста торкалися мого горла, а його руки — моєї оголеної шкіри. Задоволення з ноткою болю від його укусу, коли він живився мною. Як він рухався у мені, створюючи незабутню насолоду, яка зігрівала мені кров навіть тепер.

Я була для Ніктоса *першою*.

А він... він буде для мене *останнім*, хай що станеться далі.

Надійшов жаль, що остудив мою розпалену кров і засів у мене в грудях з інакшим, щільнішим тиском. Принаймні мені вже не здавалося, ніби я не можу відсапатися.

— Їй часом буває важко сповільнити серце й дихання, — тихо — і *недоречно* — зауважив Голланд.

— Я помітив. — Великий палець Ніктоса продовжував пурхати — легенько, мов пір'їнка, — поки я непомітно шулилася. Він, напевно, гадає... тільки боги знають, що він там гадає.

Я цього знати не хотіла.

Моє лице спалахнуло, і я відступила від Ніктосового дотику та врізалася в край помосту. Його рука на кілька секунд зависла в повітрі, а тоді його пальці зігнулися. Він

опустив руку, а я повернулася до підвищення. Зосередилася на незабутньо прекрасних тронах, витесаних із величезних брил тіньовику. Їхні спинки були вирізьблені у вигляді великих розпростертих крил, кінчики яких торкались одне одного, з'єднуючи трони. Я витерла вологі долоні об плями засохлої крові на штанях.

— Ви обоє певні, що більше ніхто не знає, хто вона така? — запитав Ніктос.

— Окрім твого батька? Пророцтво знає Ембріс, — відповіла Пенеллафі, маючи на увазі Предвічного бога мудрості, відданості та обов'язку. Тим часом я опанувала себе. І стала обличчям до них. Це було надто важливо для мене, щоб пропустити це через невеличкий зрив. — Коліс також. Поза тим ніхто з них не знає нічого.

Після згадки про Предвічного Коліса, якого всі смертні — а донедавна і я сама — вважали Предвічним Життя й королем богів, у очах Ніктоса знову заворушився ефер. Але Коліс був істинним Предвічним Смерті. Тим, хто настролював богів на Узвиштя довкола Дому Гайдеса, просто щоб нагадати Ніктосові, що всяке життя легко загасити, — принаймні так думала я. І ця думка була логічною. Ніктосів батько був істинним Предвічним Життя, а Коліс украв жаринки Ейтоса.

Я притлумила в собі дрож, обмірковуючи пророцтво, яким поділилася Пенеллафі. Згадка про відчай золотих корон могла бути пов'язана з моїм пращуром королем Родеріком і укладеною ним угодою, з якої все це почалося. Однак пророцтва — це лише можливі варіанти, а вони...

— Пророцтва — це безглузда хрінь, — буркнула я вголос. Пенеллафі повернула голову до мене й підняла брову. Я скривилася.

— Перепрошую. Це прозвучало гірше, ніж я хотіла.

— Мені цікаво, як саме ти хотіла озвучити це твердження, — замислився Ніктос. Я кинула на нього сердитий погляд. — Але я не заперечую.

Я припинила глипати на нього так, ніби хотіла зарізати.

— Я розумію це почування, — сказала з замисленим обличчям Пенеллафі. — Пророцтва часто можуть збивати з пантелику навіть тих, хто їх отримує. А часом комусь відомі лиш окремі частини пророцтва — початок або кінець, тоді як середина відома комусь іншому, і навпаки. Але деякі видіння збувалися, як в Ілізіумі, так і в царстві смертних. Це важко побачити, відколи було знищено богів віщування та пішли з життя останні з оракулів.

— Богів віщування? — Я чула про оракулів, нечисленних смертних, які жили задовго до мого народження й були здатні спілкуватися з богами безпосередньо, не мусячи їх викликати.

— То були боги, здатні бачити те, що було приховано від інших, їхні істини, як у минулому, так і в майбутньому, — пояснила Пенеллафі. — Вони мешкали на горі Лото та служили при Дворі Ембріса. Оракули говорили з ними, і вони були єдиними богами, яким Ари були по-справжньому раді.

— Не єдиними богами, — тихо виправив Голланд.

Мою увагу на мить відвернув рожевий рум'янець на обличчі Пенеллафі, бо тут явно щось було нечисто.

— Мати Пенеллафі була однією з богів віщування, — продовжив Голланд. — Тому вона і змогла поділитися видінням. Лише ці боги та оракули могли діставати видіння, які снилися Древнім — першим Предвічним.

— Я не маю інших її вмій — здатності побачити приховане чи відоме, — додала Пенеллафі. — А також не отримала жодних інших видінь.

— Наслідки того, що накоїв Коліс, укравши жаринки життя, були далекосяжними. Ударна хвиля енергії знищила сотні богів, — пояснив Ніктос. — Богам віщування дісталось найбільше. Їх було практично знищено, і більше не народився жоден смертний оракул.

На обличчі Пенеллафі відбився смуток.

— Так усі інші видіння, що наснилися Древнім і можуть бути відомими лиш їм, було втрачено.

— Наснилися? — Я підняла брови.